

здібностей, напрацювання умінь приймати рішення в різних психолого-педагогічних і соціально-психологічних ситуаціях.

Отже, застосування інформаційних технологій та інтерактивних методів навчання на заняттях іноземної мови допомагає викликати інтерес до засвоєння матеріалу під час заняття, а також допомагає розкрити творчий потенціал кожного студента, тому процес навчання стає цікавим, а не складним та рутинним.

Література

1. Гін А.О. Прийоми педагогічної техніки. Вільний вибір. Відкритість. Діяльність. Ідеальність. – Луганськ: Навчальна книга, 2004. – 275 с.
2. Корнеева Л.И. Современные интерактивные методы обучения в системе повышения квалификации руководящих кадров в Германии: зарубежный опыт // Университетское управление: практика и анализ. – 2004. – № 4(32). – С. 78-83.
3. Сучасні освітні технології у вищій школі: Матеріали міжнар. наук.-метод. конф. (Київ, 1-2 листопада 2007 року): Тези доповідей: У 2 ч. – Ч. 2 / Відп ред. А.А. Мазаракі. – К.: Київ. нац. торг.-екон. ун-т, 2007. – 259 с.

ПСИХОЛІНГВІСТИЧНІ ЗДІБНОСТІ ЛЮДИНИ

Т. В. Крашеніннікова

(Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ)

Мову, як знакову систему, що є важливим констатуючим елементом психіки у процесі мовленнєвої діяльності (здатність планувати та регулювати свою поведінку) вивчає така наука, як психолінгвістика. Термін *психолінгвістика*, вперше використав Н. Пронко, у статті «Мова і психолінгвістика» в США (1946 р.). Проте до наукового вжитку цей термін увійшов лише в 1953 році, на міжуніверситетському дослідницькому семінарі, в м. Блумінгтоні, який був організований психологами Дж. Керролом, Ч. Осгудом та лінгвістом Т. Сібеоком. Одне з найперших визначень дав в 1954 році засновник американської психолінгвістики Дж. Осгуд, згідно з яким психолінгвістика має справу з процесами кодування і декодування мовних сигналів, співвідносячи їх зі станом учасників комунікації. Відповідно, *говоріння* – це кодування смислу значенням слова, а *слухання* – це декодування того смислу, який вкладає розмовник у повідомлення.

Засновник психолінгвістики на пострадянському просторі О. Леонт'єв також дав визначення **психолінгвістики** – це наука, що вивчає процеси мовотворення, а також сприймання і формування мовлення в їх співвідношенні із системою мови. Враховуючи сказане, психолінгвістика має вивчати: *творення мовлення* (говоріння); *сприймання мовлення*; *формування мовлення* (в онтогенезі).

Предметом психолінгвістики є співвідношення особистості зі структурою і функціями мовленнєвої діяльності, з одного боку, і мовою, як головною складовою образу світу, з іншого.

Сучасна психолінгвістика досліджує мовлення як вид діяльності за допомогою таких методів: спостереження; самоспостереження; експеримент; описові методики; порівняльно-описові методики.

У вітчизняній психолінгвістиці є розділи, пов'язані із *масовою комунікацією* (вивчає сприймання текстів радіо, газет, ефективність телебачення, вплив на свідомість людини політичних гасел, реклами), *фоносемантикою* (вивчає емоційний зміст звуків мови), *психологією граматики* (вивчає сприймання і розуміння висловів залежно від їх граматичної форми), *психологією мовлення* (вивчає механізми артикуляції, виразного промовляння слів, а також описується патологія мовлення при різних ураженнях головного мозку).

Німецький філософ та мовознавець В. Гумбольдт писав, що мова є безперервною діяльністю людського духу, що прагне перетворити звук на думку. Він вказував також на те, що мова це і частина культури, тому вона є головною діяльністю не тільки людського, а й всього національного духу народу. Приблизно в той час, виникла концепція психології народів Х. Штейнтала, в якій він закликав вивчати мову, звичаї, традиції різних народів.

Мова включає *психологічний компонент*. І.О. Бодуен де Куртене писав, що мова абсолютно психічна, її існування обумовлене психічними законами. Х. Штейнталь теж вважав, що мовознавство належить до психічних наук, а мова є частиною психології.

Мова як *умова думки*. А. Шлейхер писав, що мова – це мислення виражене звуками, проте Х. Штейнталь вважав, що слово і мислення не є тотожними. Спираючись на його ідеї О. Потебня зазначав, що мислення може існувати і без мови, хоча розглядав мовлення як акт індивідуальної творчості.

Мова як *умова спілкування*. І.О. Бодуен де Куртене вважав, що мова перш за все необхідна для спілкування. Однак, на думку В. Гумбольдта, особливості спілкування, полягають у тому, що той, хто говорить і той, хто слухає розуміє предмет спілкування по-різному, вкладаючи свій індивідуальний зміст.

Мова регулює *діяльність людини*. Відомий американський лінгвіст Л. Блумфільд застосовує біхевіористський підхід, вважаючи, що люди, які взаємодіють, можуть впливати один на одного за допомогою практичних і

мовленнєвих стимулів. На його думку, мова є засобом вирішення практичних завдань і її основна функція – це регуляція діяльності людини.

Із важливих праць періоду радянської психолінгвістики варто відзначити роботи Л. Щерби, який розглядав три **аспекти мови**: *мовну систему* (словник, граматику); *мовленнєву діяльність* (процес говоріння і слухання); *мовний матеріал* (тексти, література, рукописи). Окремо зазначалося, що мовленнєва діяльність включена в інші види діяльності людини, і сама по собі не є самостійним видом.

На розвиток сучасної психолінгвістики великий вплив мала трансформаційно-генеративна граматику Н. Хомського, який розрізняв *мовну здатність* та *мовну активність*, а також висунув тезу, що здібність людини до засвоєння мови є вродженою.

Однією з головних у психолінгвістиці є проблема структури і функціонування мовної здатності. Вивчення проблеми мовної здатності вимагає усунути протиставлення між мовою і мовленням, лінгвістикою і психологією. Це зумовлено: потребами удосконалення теорії і методики вивчення рідної та іноземної мов; потребами здійснення мовного впливу на людину засобами масової інформації, агітації і пропаганди; потребами створення штучних інформаційно-пошукових і машинних мов тощо. Труднощі виникають у процесі спілкування, коли зустрічаються різні людські досвіди, виявляючи різницю культур реагування на думки і переживання людей.

Спілкування як процес має мету: віднайти спільне та цінне у досвіді сторін. Адже щоразу запереченню піддається не лише певна частка досвіду, але і частка ества його носія: його наміри, уподобання, ідеали тощо. Моральна цінність спілкування у його процесуальності (діалогічності, спрямованості на спільний пошук істини), що є рухом до усвідомлення людиною себе через іншу і завдяки іншій.

Спроби віднайдення шляхів подолання труднощів, що виникають у процесі спілкування, характерні для гуманістичної гілки філософії. Вона виходить з того, що людині достатньо знати шляхи до добра, щоб діяти згідно із законами розумного, а отже, морально доброго (Е. Кант). У сучасній філософії проблема спілкування Я і ТИ набула провідного значення (Ф. Ніцше, М. Бубер).

Л. Колберг визначив три рівні процесу розвитку особи:

Перший (вік до семи років) – дитина не здатна оцінити власні вчинки згідно з поняттям моралі, а оцінює їх залежно від того, вдалося їй уникнути покарання чи заслужити заохочення. Відсутність соціального досвіду є причиною відсутності у дітей культури реагування на власні вчинки, а отже, і

культури спілкування. Однак, дорослі схильні бачити у відсутності самооцінки лише дитячий егоїзм.

Другий (від 13 років – до періоду зрілості) – при виборі вчинку людина керується думкою середовища: схвалить воно вчинок, чи ні, а також тим, як вона буде виглядати в очах інших.

Третій (період зрілості) – на основі виробленої здатності соціальних взаємодій, а також виховання, що налаштовує на знання закономірного в стосунках, особа виробляє оптимальні, з позицій зрілості досвіду, відносини з навколишнім світом.

Сучасна теоретична підготовка фахівців, досліджуючи комплекс чинників, що впливають на якість спілкування, бере до уваги не лише вербальні його форми, але також міміку, жестикуляцію. Ось тут відбувається взаємодія психолінгвістики із соціонікою, предметом вивчення якої є закономірності людського спілкування, що розглядаються як механізм взаємодій різних і цілком конкретних інформаційно-психічних структур.

Література

1. Мова і культура: монографія / І.Р. Вихованець, К.Г. Городенська, П.Є. Гриценко та ін. – К.: Наукова думка, 1986. – 184 с. – С.44.

ОСНОВИ АКТИВІЗАЦІЇ СТУДЕНТІВ НА ЗАНЯТТЯХ З ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

Г. С. Кузан

(Львівський державний університет внутрішніх справ)

В основі сучасної методики викладання іноземних мов є застосування комунікативного підходу, що передбачає максимальне наближення навчального процесу до реального процесу спілкування. Найбільш вагомий внесок у розвиток цього методу внесли У. Литлвуд, Г. Відовсан, Ю. Пассов, Г. Рогова, Н. Скляренко, С. Ніколаєнко та інші. Ліва частина публікацій з методики останнього десятиліття присвячена аналізу комунікативного підходу до навчання. Однак, кожен викладач виробляє свою власну методику не лише спираючись на численні публікації в науково-методичних виданнях, а й враховуючи умови, в яких він працює, а саме: вік студентів, тип навчального закладу, мотивація до вивчення мови, індивідуально-вікові особливості, професійна спрямованість майбутнього спеціаліста тощо.

Метою багатьох викладачів є саме пошук найоптимальних шляхів підвищення ефективності навчального процесу, при цьому не лише опрацювання наукових джерел такого спрямування, а й узагальнення досвіду викладання іноземної мови у вищих навчальних закладах України,